

Wandelen door de landschappen van het leven

Ons leven ontvouwt zich als een wandeltocht, een wandeltocht door diverse landschappen. Soms is het vlak en gaat het wandelen ons makkelijk af. Soms gaat het berg op en vereist het leven een inspanning. Soms staan we even op de top van een berg of heuvel, soms dalen we af in een diep dal met weinig licht, misschien op een plek waar de zon niet komt. Soms is het landschap weelderig, soms is het droog, woestijnachtig, zijn we dorstig. Soms lopen we samen, soms lopen we alleen. Soms ontmoeten we iemand met wie we de tocht voortzetten, soms verliezen we iemand met wie we een deel gelopen hebben.

Ons leven als wandeltocht is vergelijkbaar met de wandeltochten die mensen tegenwoordig maken: het Pieterpad, de Camino naar Santiago. Het einddoel is eigenlijk niet het allerbelangrijkste van onze wandeltocht. Het geeft ons hoogstens een focuspunt, een richtingaanwijzer; we willen tenslotte ergens naartoe lopen. Maar wie een wandeltocht heeft gemaakt en ervaren weet dat het eigenlijk veel meer gaat om jezelf leren kennen tijdens het wandelen, want de landschappen worden weerspiegeld in onszelf. Onze gedachten, verhalen, onze emotionele staten zijn meestal een weerspiegeling van het landschap waarin we ons begeven, net zoals een stil meer zo fraai het omringende landschap kan weerspiegelen. Dus hoe wij zijn hangt nauw samen met het landschap waarin we ons begeven. En de tocht gaat voort dus het landschap zal veranderen en daarmee onze emotionele staat en de gedachten die erbij horen. Dit kunnen we gaan inzien tijdens het lopen: de inhoud van mijn zijn is slechts de weerspiegeling van het landschap waarin ik ben.

Maar we kunnen nog dieper gaan. En daarnaar wordt verwezen in de Diamantsoetra, een basistekst van de Zentradietie. Daarin wordt gezegd: zie het leven als een droom. Waarom zou dit gezegd worden: zie het leven als een droom. Wanneer we dromen vindt iets heel interessants plaats. In onze droom kunnen we op allerlei plekken zijn, allerlei dingen beleven, de meest mooie ervaringen hebben, maar het kan ook een nachtmerrie zijn. En dit alles vindt plaats in de geest van diegene die zich niet verroert, die stil is, en die ligt te dromen. De dromer zelf, wanneer hij wakker wordt, beseft dat het allemaal een droom was, dat de emotionele betrokkenheid die hij/zij had in de droom nooit helemaal echt was. Kunnen we ook zo naar het leven kijken en naar ons pad door het leven, door deze landschappen? Kunnen we naar onszelf kijken zoals wij zijn in een droom, van alles beleven, maar op een dieper niveau?

In de essentie van ons wezen is daar die absolute stilte die slechts de landschappen weerspiegelt en hoe die landschappen een emotionele staat en gedachten voortbrengen in de persoon in dat landschap. En dat betekent ook dat wij niet door het leven bewegen, maar dat het leven door ons beweegt. Wij zijn eigenlijk altijd stil. Wij gaan eigenlijk nergens naartoe, we hebben geen doel te bereiken, we hebben niets te verwerven, we hebben niets kwijt te raken. Net zoals een wandeltocht is dit leven erop gericht dat wij onszelf ten diepste leren kennen, als de dromer die net zoals een spiegel het leven weerspiegelt. En het leven houdt ook in jij als karakter, als persoon in dit leven.

Wanneer we dit gaandeweg door onze beoefening realiseren, zullen we beseffen dat we niet meer bang hoeven te zijn hoe het landschap is: of we op een piek staan of in een diep dal, of het weelderig is of droog, of dat we alleen zijn of tezamen met anderen. We hoeven niet meer te streven naar een plek om te arriveren, we hoeven zelfs niets kwijt te raken. We hoeven alleen maar te beseffen wat

onze ware aard is, die aard die alles weerspiegelt van wat komt en gaat, maar zelf een absolute stilte is, een absolute vrede, een absolute vreugde. En wanneer we dit beseffen, kunnen we het pad door het leven vervolgen, wetende wat de werkelijkheid waarlijk is.

* * * * *

Eerw. Baldwin Schreurs
Zondag 14 juni 2026